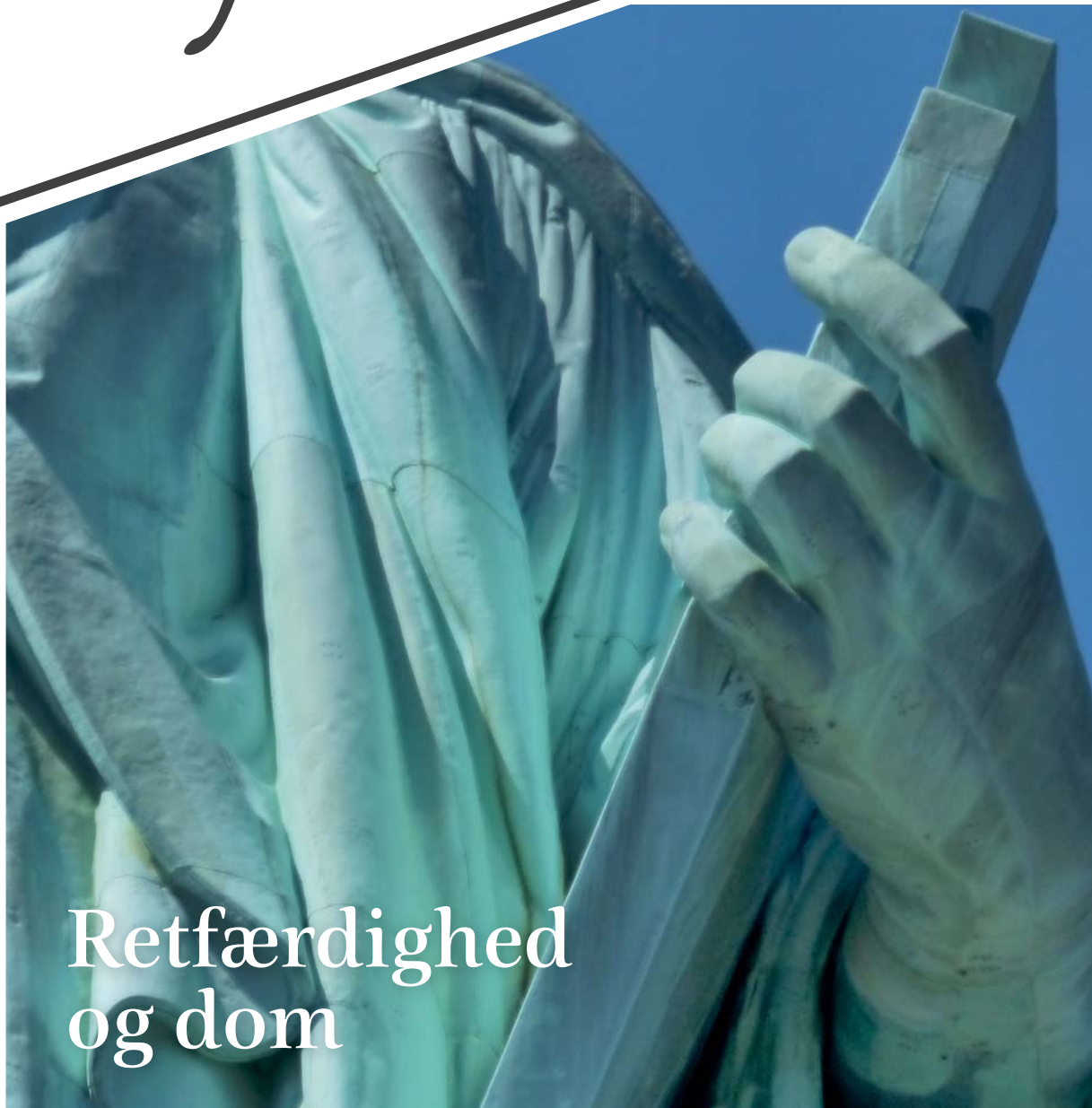

nyt fokus

11

Retfærdighed og dom

ET MAGASIN MED ET NYT FOKUS PÅ LIVETS TEMAER...

Et blad om kristne værdier og håb med fokus på familien, fællesskabet og det enkelte menneskes kvaliteter.

Udkommer månedsvis med aktuelle temaer og uddeles gratis.

Redaktør:

Sven Hagen Jensen (ansvh.)
Tlf. 5130 3633
nytfokus@adventist.dk

Redaktion

Sven Hagen Jensen
Walder Hartmann
Bent Nielsen

Udgiver:

Syvende Dags Adventistkirken
i Danmark
Concordiavej 16
2850 Nærum
adventist.dk

Udgives med støtte
fra KEHAP Fonden

ISSN:

2246-6053

Grafisk opsætning:

Bente Skov-Hansen,
Adventistkirkens Mediecenter

Tryk:

Øko-tryk

Illustrationer i bladet:

thinkstockphotos.com
freeimages.com
Adventistkirkens Mediecenter

Forside foto:

Skyldig eller ikke skyldig?

af *Sven Hagen Jensen*

Det var i 1979. Jeg sad foran dommeren i byretten i Aarhus og fik stillet spørgsmålet, om jeg ville erkende min skyld i en færdselsulykke, som jeg havde været involveret i. Vidner havde set, at jeg var kørt over for rødt i lyskrydset Rosenvangs Allé og Vilhelm Becks Vej. Jeg kunne ikke huske, at lyset var skiftet fra grønt til gult til rødt. Men da jeg kørte gennem krydset blev jeg ramt af en anden bil i siden og trillede rundt et par gange. Heldigvis havde jeg sikkerhedsselen på og slap med nogle få skrammer og lidt glassplinter i håret. Min bil landede med de fire hjul i vejret og var totalskadet. Jeg erklærede mig selv 'Ikke skyldig', da jeg havde den faste overbevisning, at lyset var grønt, da jeg kørte gennem krydset. Men dommeren lyttede til den anden part og vidnerne på stedet, og jeg blev dømt skyldig og fradømt mit kørekort. Det vil sige, jeg skulle op til en ny køreprøve.

Det, jeg husker bedst, var den ubehagelige følelse af at være anklaget for en forseelse og sidde over for en dommer. Ville han nu dømme mig retfærdigt? Min skæbne var så at sige i hans hånd. Jeg har for længst bestået en ny køreprøve og kørt mange år uden problemer - og bedst af alt, lagt denne episode bag mig og affundet mig med, at dommeren trods alt gjorde det rigtige.

Vi skal i dette nummer se på dom og retfærdighed. Retfærdighed er en værdi, vi som mennesker og kristne sætter højt. I det større perspektiv i vort forhold til den almægtige Gud er det ikke så meget skyldspørgsmålet, der skal afgøres. Men hvordan vil Dommeren handle? Vil han dømme efter "øje for øje og tand for tand" princippet - eller vil han bringe en anden løsning ind for at sikre en bedre verden, hvor retfærdighed og tryghed bor?

Læs også artiklen om respekt i familien på side 4 - og de andre oplysende og opbyggende indslag.

Sven Hagen Jensen
Præst og redaktør

Vores RETFÆRDIGHEDSSANS

af Sven Hagen Jensen

Den nyeste forskning viser, at menneskets retfærdighedssans er universel. Vi har en medfødt fornemmelse for, at tingene skal gå rigtigt til. Man føler sig krænket, når nogle favoriseres på bekostning af andre. Eller hvis der begås overgreb mod en svagere part.

Selv offentligheden har en kollektiv retfærdighedssans, som må tilgodeses. Domstole afgør sager om uoverensstemmelser og dømmer forbrydelser. Vi vil ikke leve med, at magt og penge er ret, og at den stærkeste eller smarteste har lov til at udnytte andre. Vi vedtager love for at skabe et trygt og fredeligt samfund og på internationalt plan en tryk og fredelig verden. Vi stiller folk til ansvar og indfører straffe med henblik på at beskytte det liv og det fællesskab, vi er en del af - men også for at tilfredsstille vores retfærdighedssans. Krigsforbryderdomstolen i Haag er et klart eksempel på, at retfærdigheden må ske fyldest, og at man ikke blot lukker øjnene for de brutale overgreb, der alt for ofte finder sted i konflikter.

I den forbindelse er det også sagt, at det er afgørende for tillid og motivation, om man føler sig retfærdigt behandlet eller ej. Det gælder på arbejdspladsen, i familien, i skolen, i sportsverdenen, i skatteforhold såvel som i mellemfolkelige relationer. Der er tilfælde nu, hvor kolonimagter drages til ansvar for fortidens synder og forventes at komme med en undskyldning og yde kompensation. Internati-

onale selskaber har måttet punge ud med store erstatninger for skader, de har forvoldt på menneskeliv, ejendom og miljø. Kirker har måttet undskylde, hvor der fra gejstlig side i visse tilfælde har været overgreb på mindreårige. Der er indbygget en dyb retfærdighedssans i os alle.

Filosoffen og teologen Reinhold Niebuhr sagde i sin tid, at menneskets retfærdighedssans gør demokratiet muligt, men dens tendens i den modsatte retning gør demokratiet nødvendigt. Selv med alle vores retssystemer, lovgivning og demokratiske processer (eller mangel på samme), så vil ingen vel påstå, at vi lever i en tilnærmelsesvis retfærdig verden. Retfærdighedssans er ikke lig med retfærdighed. Og retfærdighed gradbøjes stadigvæk efter menneskers og magthaveres personlige interesser og fordele. Vi kan blot tænke på den ulige fordeling af verdens goder, flytningstrømmene til Europa, frygten for terror, korrupte embedsfolk, doping og småsparereens ruin i finansverdenens spil om magten.

Vores retfærdighedssans råber til himlen sammen med dem, der gennem tiden er blevet uretfærdigt behandlet. Fattige, underkuede, misbrugte, forsømte, forfulgte. Blandt dem også de kristne martyrer, som blev og fortsat bliver slået ihjel på grund af deres tro på Kristus, "Herre, du er den sande og hellige Gud... Hvor længe vil det vare endnu, før du holder dom og hævner vores død på dem, der bor på jorden?" (Åb 6,10).

Svaret på dette råb er, at Gud en dag vil gribe ind og dømme uretfærdigt, når han gør op med ondskaben her på jorden. "Han dømmer verden med retfærdighed og fælder retscaffen dom over folkene" (Sl 9,9). - Og da vil vores retfærdighedssans blive tilfredsstillet.

RESPEKT

af Anne-May Müller

Der er vel kun en ting, der er lige så slemt som at få en opringning fra skolen eller børnehaven om at ens barn bliver mobbet – det er at få at vide, at ens eget barn er mobberen. For det ligger heldigvis dybt i de fleste af os, at det er forkert at mobbe andre. Vi skal vises respekt, og vi skal vise andre respekt.

Så hvad kan vi gøre, for at respekten for andre er noget, som barnet lærer tidligt? Hvordan kan vi lære vores børn at sige fra over for respektløs opførsel – også på andres vegne?

For det første er det vigtigt, at vi som forældre tager de rosenrøde briller af og indrømmer og indser, at vores barn ikke er perfekt, at det kan være ondsindet over for andre. Vi bliver nødt til at leve med, at vi ikke kan opretholde facaden som den perfekte familie og de perfekte forældre – og det er vel i virkeligheden også vigtigere, at vi lærer vores børn nogle vigtige livskundskaber, som gør dem til behagelige mennesker at omgås, både nu og når de bliver voksne. Det er vores ansvar som forældre at opdrage børn til at vise respekt for andre, uden at deres egne grænser og integritet bliver overtrådt.

Her kommer nogle tanker om, hvad vi som forældre kan gøre for at lære vores børn respekt:

LÆR DIT BARN GODE MANERER. At sige "tak for mad" og "be' om", og svare, når man bliver tiltalt, er simple ting i en almindelig opførsel, som signalerer, at man respekterer den anden person. Når vi kun kræver og forventer,

så tænker vi kun på os selv. Lær dit barn at sætte pris på de ting, der gøres for det.

SIG FRA, NÅR BARNET OPFØRER SIG RESPEKTLØST OVERFOR DIG. Forleden måtte jeg sige til min søn, at jeg nu afsluttede telefonsamtalen, og så kunne han ringe op igen, når han ville tale pænt til mig. Det kan virke som en hård besked at få, men jeg vil ikke stå model til det sprogbrug fra andre mennesker, og dermed heller ikke fra ham. Der gik 1 minut, så ringede han op igen, og vi kunne fortsætte samtalen i en god tone. Når jeg siger fra, lærer han, at min grænse er nået, og han bliver bevidst om, at andre mennesker har grænser for, hvad de vil udsættes for. Han lærte også, at grim snak har en negativ konsekvens, og at rolig, ligeværdig dialog er en meget bedre måde at få løst problemet på.

TAL SELV PÆNT. Som voksen må jeg også tale pænt til mit barn og til andre voksne. Jeg kan ikke forvente respektfuld adfærd fra mit barn, hvis jeg overtræder barnets grænser og selv råber op og agerer som et forkælet barn. Hvis du er i tvivl, om du taler pænt nok til dit barn, så tænk på, om du ville sige det samme – og i samme tonefald – hvis du vidste, at det blev optaget på video. Lad os behandle vores børn med lige stor respekt, som vi selv ønsker at blive behandlet med.

GODE SOCIALE SPILLEREGLER. Følg op på det sociale klima i dit barns børnehave/skole. Er der bred enighed blandt forældrene om praksis ved f.eks. fødselsdage og legeaftaler, så ingen bliver holdt udenfor? Sørg for, at dit barn leger med forskellige børn og ikke kun bedstevennen. Skab god kontakt og en bred vifte af venner, så dit barn lærer at begå

Anne-May Müller,
travl foredragsholder,
ægtefælle og mor, som
søger at fremme gode og
respektfulde relationer.

sig i forskellige sammenhænge og sætte pris på mangfoldigheden.

TAL DE SVAGES SAG. Hvis dit barn fra dig lærer, at du taler den svages sag, at du tør stille dig op og tale imod majoriteten, når du føler, at du har retten på din side, så har du hjulpet det til at modstå mobning. For ligesom der er en mobber, så er der mange tilskuere til mobning. Og det er dem, der har mulighed for at stoppe mobberiet. Giv dit barn mod til at gå mod strømmen ved at vise dit mod til at gøre det samme, når du møder uretfærdighed.

TAL PÆNT OM ANDRE. Dit barn lærer at have respekt for andre, hvis du også har det. Så tal pænt om de andre børn, deres forældre, lærerne og pædagogerne. Vis dit barn, at du godt kan være uenig med andre, uden at tale grimt om dem eller nedgøre deres person.

GRIB IND. Reager så snart du har mistanke om, at dit barn ikke behandler et andet barn pænt. Fej det ikke af vejen med ”sådan er børn bare – de mener det ikke så slemt”. Det er dig som den voksne, der har ansvaret, og som skal gribe ind, hvis du ser adfærd, der krænker et andet barn, eller som ikke respekterer det barns grænser og personlighed.

Der kan siges meget mere om det, men det vigtigste er nok, at vi er opmærksomme på det, at vi som voksne er vores ansvar som rollemodeller bevidste, og at vi husker den gode gamle bibelske visdom: ”Alt, hvad I vil, at mennesker skal gøre mod jer, det skal I også gøre mod dem” (Matt 7,12).

Læs mere på: redbarnet.dk/mobning og bornsvilkar.dk

TING AT TÆNKE OVER:

Hvordan reagerer jeg over for vitser, der nedgør andre?

Taler jeg pænt om andre – også når de ikke er der?

Har jeg en grundlæggende respekt over for andre – også dem, der er anderledes?

Siger jeg fra, når jeg møder andre, der er nedladende over for andre mennesker?

Siger jeg fra, når jeg overhearer racistisk eller sexistisk snak?

Griber jeg ind, når jeg hører mit barn omtale andre negativt pga. personlighed, udseende, faglig dygtighed?

Omtaler jeg andre med respekt? Min kollega, min ægtefælle, min nabo, andre børns forældre?

Et kik ind i Guds retssal

I det Gamle Testamente får vi et kik ind i Guds retssal, hvor den almægtige Gud selv har sat sig i dommersædet. Det giver os et klart billede af, at universets Gud ikke blot lader stå til, men vil holde mennesker og myndigheder ansvarlige for deres gerninger her i livet.

af Sven Hagen Jensen

Beskrivelsen finder vi i Daniels Bog det syvende kapitel som en del af et syn, hvor profeten Daniel ser nogle dyr komme op af havet. Af udlægningen senere i kapitlet fremgår det klart, at disse dyr symboliserer mægtige kongeriger gennem verdenshistorien (Dan 7.17), hvoraf der fra det sidste rige skal opstå en magt, som sætter sig op imod Guds herredømme og forfølger Guds børn ("Den Højstes hellige", som de er kaldt i Dan 7,25). Det er disse riger og denne oprørske magt, som her er under dom. Selve domsscenen beskrives i Dan 7,9.10 i et malerisk sprog:

Troner blev stillet frem,
og en gammel af dage tog sæde;
hans klæder var hvide som sne,
og håret på hans hoved var rent som uld.
Hans trone var flammer af ild,
dens hjul var luende ild.
En flod af ild strømmede frem
og løb ud foran ham.
Tusind, ja tusinder tjente ham,
ti tusind, ja titusinder stod foran ham.
Retten blev sat,
bøgerne blev åbnet.

Der er en stemning af ærefrygt og forventning. Noget vigtigt og afgørende skal finde sted. Tusinder følger med i forløbet. Fokus er i første omgang på dommeren, den gamle af dage, som i sin beskrivelse næppe kan være nogen anden end Gud selv. Den hvide farve og den rene uld, står uden tvivl for uanfægtet sandhed og retfærdighed. Ilden og luerne afspejler hans autoritet og magt. Og dog vil tilliden til dommeren og hans afgørelse i sidste ende være afhængig af retssagens forløb.

Sven Hagen Jensen
Præst og redaktør

EN TILLIDSVÆKKENDE ÅBENHED

Det første, man bliver slået af, er den åbenhed og gennemsigtighed, der finder sted. En utalrig skare er med i retssalen. Det synes som om, hele universet kikker med. Intet er fejlet ind under gulvtæppet. Alt skal afdækkes. Der er ingen lukkede retsmøder. Gud har intet at skjule. Hans autoritet bygger på tillid. Hans rige, som skal afløse verdens riger og være et sted, ”hvor retfærdighed bor” (2 Pet 3,13), bygger på uantastet tillid. Nemlig troen på, at han, som har magten og æren og riget, også vil os det bedste. At vi ikke blot er marionetter i hans mægtige spil.

EN GRUNDIG UNDERSØGELSE

Det næste, vi lægger mærke til, er bøgerne, som bliver åbnet. Der finder en undersøgelse sted. Disse bøger indeholder sandsynligvis en fortælling om disse rigers og regenters magtudøvelse. Hvordan har de levet op til det ansvar, de fik? Hvordan har de brugt deres magt? Et andet sted i Daniels Bog står der om Gud, at ”han indsætter og afsætter konger” (Dan 2,21). Her blotlægges begrundelsen for Guds handlinger på grundlag af disse regenters handlinger.

Og i den store sammenhæng om det enkelte menneskes fremtidige skæbne er det også klart, at der må finde en undersøgelse sted, inden den endelige dom udmåles. I den retssag, hvor ”vi alle skal fremstilles for Kristi domstol” (2 Kor 5,10), gælder det samme princip. For når Jesus kommer igen for at samle de frelst, har afgørelsen fundet sted, for han siger: Jeg har ”med mig min løn for at gengælde enhver, som hans gerning er” (Åb 22,12). Der er intet vilkårligt eller forudindtaget.

TIL FORDEL FOR DE HELLIGE

Retssagen i Daniels Bog har mange detaljer. Blandt andet dukkede en skikkelse op, ”der så ud som en menneskesøn” (Dan 7,13). Dette er en klar henvisning til Jesus, som i det Nye Testamente gentagne gange omtaler sig selv som Menneskesønnen. Uden at det er forklaret yderligere her i Daniels Bog, så kommer Menneskesønnen til at spille en afgørende rolle i det endelige udcome og udførelsen af dommen. Det udbygges i det Nye Testamente (Joh 3,18; 5,22; ApG 17,31; 1 Joh 2,1,2). Men i denne beskrivelse er der en vigtig meddelelse om dommens udfald. ”Og dommen blev fældet til fordel for den Højstes hellige” (Dan 7,22).

Den Højstes hellige er de troende eller dem, der har valgt Guds retfærdige rige og hans værdier fremfor ”verden og dens begær” (1 Joh 2,17). Disse hellige har måttet lide forfølgelse og mange lidelser på grund af det valg, de har truffet. Det samme gælder for mange troende i dag, især i lande med undertrykkende regimer. Men i denne beretning træder Gud ind og holder rettergang, idømmer de uretfærdige deres straf og tildeler dem, der har valgt det gode, et nyt kongerige, som regeres efter retfærdighedens, sandhedens og barmhjertighedens principper.

Ved dette kik ind i Guds retssal, ser vi en Gud, der ikke ser igennem fingre med den uret, der sker i verden omkring os. Vi ser en Gud, der opretholder retfærdighedens principper, drager folk til ansvar og samtidig viser sin barmhjertighed mod dem, der deler hans værdier og vil det gode. I andre artikler i Nyt Fokus vil Jesu rolle og Guds nåde træde endnu tydeligere frem.

Dommedag uden frygt

af Aage Andersen

”Vi tror på Jesus Kristus, ... siddende ved Gud Faders, den Almægtiges, højre hånd, hvorfra han skal komme at dømme levende og døde ...”

Sådan hedder det i den apostolske trosbekendelse, som lyder hver søndag ved Folkekirkenes gudstjeneste. Uagtet nutidsmennesket måske synes, det virker dystert og lidt middelalderligt, er det et faktum, at Bibelen forudsiger en kommende dom. ”Vi skal jo alle stå frem for Guds domstol, for der står skrevet: Så sandt jeg lever, siger Herren: For mig skal hvert knæ bøje sig, og hver tunge skal bekende Gud. Vi skal altså hver for sig aflægge regnskab over for Gud” (Rom 14,10-12). Vi har alle noget i bagagen, som vi ikke er stolte af. Derfor er det vel naturligt, at nogle er bekymrede for, hvilken dom Gud vil fælde.

Dette skyldes den forkerte forestilling, at Gud skulle være en slags bogholder, der tæller gode gerninger op og placerer dem ved siden af de dårlige. Den kolonne, der viser mest, bliver efter disse menneskers opfattelse afgørende for deres evige skæbne. Nu kan en dom godt lyde på: Frikendt! At en uskyldig bliver frikendt, er bare ret og rimeligt. Anderledes overraskende er det, når skyldige bliver frikendt, men det er præcis, hvad Gud gør.

MENNESKESØNNEN SOM DOMMER

Grundlæggende i den kristne teologi er, at Kristus ved sit komme bragte fremtiden ind i nutiden. I en vis forstand begyndte fremtiden med Jesus Kristus. Den nye tid er kommet, om end ikke i hele sin fylde. De lovede fremtidige velsignelser - frelse, evigt liv, retfærdiggørelse, Helligånden - er allerede trådt ind i nutiden, med Kristi komme.

Hvad har dette at gøre med spørgsmålet om retfærdiggørelse? Fremfor alt dette, at for den kristne har dommen allerede fundet sted. Gud har allerede afsagt kendelsen ”frikendt” over den kristne. Jesus siger: ”Den, der tror på ham, dømmes ikke” (Joh 3,18). ”For min faders vilje er, at enhver, som ser Sønnen og tror på ham, skal have evigt liv, og jeg skal oprejse ham på den yderste dag” (Joh 6,40). Videre hedder det: ”Den, der hører mit ord og tror ham, som har sendt mig, har evigt liv og kommer ikke for dommen, men er gået over fra døden til livet” (Joh 5,24). ”Ligesom Faderen har liv i sig selv, således har han også givet Sønnen at have liv i sig selv. Og han har givet ham magt til at holde dom, fordi han er Menneskesøn” (Joh 5,26-27).

Aage Andersen,
Pastor emeritus
og free lance
journalist

Hvorfor siger Bibelen ikke, at det er Gud Fader den Almægtige, himlens og jordens skaber, der skal fælde dom? Hvorfor er det Jesus Kristus? Der står udtrykkeligt: "Han har givet ham magt til at holde dom, fordi han er Menneskesøn." Ingen har nogen sinde set Gud. Men Jesus har gået på denne jord. Han har levet et menneskeliv, har medfølelse med vore skrøbeligheder og er blevet fristet i alle ting ligesom vi, dog uden synd. (Hebr 4,15-16). Derfor forstår han os som ingen anden. Grundtvig har formuleret det på denne måde:

"Ej mer du gruer for dommedag,
du ved, din dommer har ført din sag
og fra sig selv den vundet."

Det er en ejendommelig retssag - dommeren har vundet sagen fra sig selv - hvordan går det til? Fordi Kristus var vor frelser, inden han blev vor dommer. Han, som på korset bad for sine fjender, forvandler sig ikke på dommens dag til en Hitler eller en Eichmann. Han er stadig den Menneskesøn, der helbredte, trøstede og tilgav dem, der kom til ham. Den kristne kan hvile trygt i det faktum, at Gud allerede har frikendt ham.

"Deri er kærligheden fuldendt i os: at vi har frimodighed på dommens dag; for som han er, er også vi i denne verden. Frygt findes ikke i kærligheden, men den fuldkomne kærlighed fordriver frygt, for frygt er forbundet med straf, og den, der nærer frygt, er ikke fuldendt i kærligheden" (1 Joh 4,17-18).

INTET KAN SKILLE OS FRA GUDS KÆRLIGHED

Når vi forstår, hvad Gud har gjort for os, behøver vi ikke være bange for ham. Man kunne spørge, om et barn havde grund til at tvivle på,

om dets fader holdt af det, når faderen på alle mulige måder viser sin kærlighed til barnet, giver afkald på livets behageligheder, for at barnet kan have det godt, lader barnet få den ene af sine nyrer, for at barnet kan leve, og som til sidst sætter sit liv på spil for at redde barnet fra at drukne. Kan et sådant barn sige: "Jeg gad vidst, om min fader elsker mig?" Men se engang, hvad Gud har gjort for os:

"Hvad er der mere at sige? Er Gud for os, hvem kan da være imod os? Han, som ikke sparede sin egen søn, men gav ham hen for os alle, vil han ikke med ham skænke os alt? Hvem vil anklage Guds udvalgte? Gud gør retfærdig. Hvem vil fordømme? Kristus Jesus er død, ja, endnu mere, han er opstået og sidder ved Guds højre hånd og går i forbøn for os. ... Jeg er vis på, at hverken død eller liv eller engle eller magter eller noget nuværende eller noget kommende ... eller nogen anden skabning kan skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre" (Rom 8,31-35.38-39).

Hvis vi fortsat sætter vor lid til Jesus, behøver vi ikke at frygte eller ængstes for vor fremtidige frelse.

Fra madgryder til marketing

Interview med Bjørn Krøll

Det er ikke ualmindeligt, at man i dag skifter job og ender i en hel anden branche, end hvor man startede. Bjørn Krøll tog et skift og er landet i et meget spændende job med kontakt til en verden, hvor der er stor brug for hjælp.

Bjørn bor nord for København med sin kone, Lone, og har fem børn og syv børnebørn. Han er PR-koordinator i ADRA Danmark ved deres kontor i Nærum. ADRA er en international udviklings- og nødhjælpsorganisation. Bogstaverne står for Adventist Development and Relief Agency. Men udgangspunktet for Bjørn Krøll var dog et helt andet end nødhjælp.

Bjørn, du startede jo et helt andet sted. Fortæl os lidt om din baggrund og uddannelse.

Jeg er opvokset i en mindre provinsby, hvor mine forældre havde "Kurbadet" og arbejdede som fysioterapeuter. Min far var forstander i den lokale adventistmenighed, og vi kom i kirken hver uge. Det lå lidt i forventningerne, at jeg skulle gå i mine forældres fodspor. Jeg startede da også på uddannelsen, men efter et års tid fandt jeg ud af, at det ikke var det, jeg ville, og begyndte i stedet på en kokkeuddannelse med vegetarmad som speciale.

Hvorfor nu vegetarmad?

Jeg har altid godt kunnet lide mad, hvilket med årene vist godt kan ses, men min fascina-

tion for madkunsten udsprang af Bibelens oprindelige spiseseddel, hvor der bliver lagt vægt på brugen af frugt, grønsager, korn og nødder - og det syntes jeg var meget spændende. Studier viser også, at de mennesker, der lever på sådan en kost, er mindre syge og lever længere. Kunne man lave spændende og velsmagende mad på de præmisser? Et helt klart ja, det kan man.

Kan man også finde et job med dette speciale?

Ja, efter min uddannelse fik jeg arbejde som køkkenchef på et helsekostsanatorium i Gudbrandsdalen i Norge. Derefter blev jeg leder og kok på en vegetarisk restaurant i København gennem seks år - den mest stressende periode i mit liv - men særdeles modnende og aldrig kedelig. I 1986 startede jeg i produktudviklingen på Nutana, en virksomhed med 200 ansatte, som fremstillede vegetariske produkter. Jeg blev hurtigt involveret i salget til storkøkkener, hvor vi blandt andet tilbød større kantiner en "Grøn dag", hvor de fik en kok (mig) på besøg og fik hjælp til at lave en spændende grøn buffet. Det resulterede i besøg i mere end 100 større kantiner - bl.a. 12 SAS-kantiner i lufthavnen, som bespiste 16.000 personer i døgnet.

Men nu er du PR-koordinator i ADRA Danmark. Hvordan er du havnet der?

Efter 14 spændende år hos Nutana så jeg en dag et stillingsopslag som informationschef for ADRA. Jeg henvendte mig til generalsekretæren og vovede at søge stillingen. Gennem de år, jeg arbejdede for Nutana, havde jeg fået erfa-

ring med edb, reklameoplæg, engelsk og var vant til at tale til større forsamlinger, så jeg mente, jeg havde kvalifikationerne. Men mit kendskab til Afrika var begrænset til missionsberetninger i kirken og en afrikaner, som var ansat på restauranten. – ”Det kendskab får du hurtigt, for vi sender dig afsted til Tanzania og Uganda om en måned,” fik jeg at vide. Så jeg blev ansat. Det er noget af det mest fantastiske, jeg har oplevet, og jeg har ikke fortrudt min beslutning et sekund. Jeg har faktisk glædet mig til at komme på arbejde hver dag de sidste 15 år. Tænk at kunne arbejde med at hjælpe mennesker i nød og være med til at gøre livet bare lidt bedre for mange mennesker – det er da en gave at få lov til.

Bjørn, jeg fornemmer, at du har meget at fortælle, så vi vil gerne høre mere om de spændende oplevelser, du har i ADRA arbejdet, i et andet nummer af Nyt Fokus. Men lad os høre lidt om en anden interesse du har.

Jeg har været med til at synge i mange sammenhænge, kor, kvartetter trioer og solo. Især en herrekvartet, hvor vi sang negro spirituals a cappella, var fantastisk at være med i. Vi fik lavet to LP'er og sang både i radio og TV. En stor oplevelse, når stemmerne går op i en højere enhed. Jeg har også været med i det tværkirkelige gospelkor Unity. Vi havde mange optrædener med kendte sangere, og det er musik, der gør én glad og får mange til at tænke på de gode ting i livet. Det har altid været vigtigt for mig, at der er et godt budskab i sangene, så man føler, man er med til at ære Gud og det, han står for.

Du har aldrig lagt skjul på, at du tror på Gud? Hvad betyder din tro for dig?

Jeg er opvokset som kristen, men var ude på et sidespor i en længere periode. Det var noget rod, og jeg besluttede mig for at lade Gud lede mit liv og i alle mine vigtige beslutninger, da jeg var 21. Jeg husker helt klart et bønnesvar i forbindelse med mit arbejde. Jeg havde fået to muligheder, da jeg blev tilbudt jobbet på restauranten, og kunne simpelthen ikke beslutte mig. Jeg bad og bad, men kunne ikke finde svar. Så tog jeg min lille adressebog med alfabetet i kanten af bogen. Jeg holdt i siderne af bogen og åbnede den med lukkede øjne og bad om, at den måtte åbne sig på et J for ja, hvis jeg skulle tage jobbet på restauranten – og det gjorde den. Det kunne jo være tilfældigt, tænkte jeg, så jeg gjorde det samme igen, men bad om at den måtte åbne sig på et N, hvis jeg ikke skulle tage et andet job – og det gjorde den. Så var jeg ikke i tvivl. Jeg kan kun sige Gud tak for hans ledelse og hjælp. Når man overgiver tingene til Gud, giver det en tryghed, som er uendelig meget værd.

Når RETFÆRDIGHEDEN sker fyldest

af Walder Hartmann

Jesus blev engang mødt med spørgsmålet: Herre, er det kun nogle få, som bliver frelst? Det, der har med frelse og fortabelse at gøre, giver mere end noget andet anledning til spekulationer. Vil vi blive overraskede over, hvor mange der blev frelst eller tværtimod over, hvor få der blev det?

At forbrydere skal straffes for deres forbrydelser, stiller vi normalt ikke spørgsmålstejn ved. Retfærdigheden sker fyldest, når gerningsmanden til en forbrydelse bliver dømt og kommer bag lås og slå, men er straf og dom den eneste løsning?

Et nyt begreb er begyndt at blande sig i debatten om forbrydelse og straf. Det er begrebet om genoprettende retfærdighed. Genoprettende retfærdighed er en teori, der stiller spørgsmålstejn ved det traditionelle straffesystem og i stedet efterstræber forsoning mellem gerningsmand og offer. I stedet forsøger man at skabe kontakt mellem en gerningsmand og hans offer, men er det en god ide at se sin gerningsmand i øjnene efter en forbrydelse?

Det spørgsmål har været debatteret i medierne og afprøvet i virkeligheden med gode resultater, hvilket ikke er så underligt, for det er i virkeligheden, hvad Gud gør, når et menneske drages til Ham for at bekende sin synd.

KRISTENDOMMENS ESSENS

For nogle år siden bad Kristeligt Dagblad en række teologer om kort at beskrive deres opfat-

telse af kristendommen. Sognepræst Michael Lerche Nygaard svarede bl.a.: ”Essensen af kristendommen er retfærdigheden fra Gud. Den retfærdighed, der ikke bare er en målestok, men først og fremmest en gave, som Gud vil forære mennesker”.

Bibelen taler klart om Guds vilje til at frelse alle mennesker (1 Tim 2,4); men den taler lige så klart om, at der vil være nogle, der hårdnakket nægter at tage imod Guds gave og derfor kommer til at havne ”udenfor”, når festen i Guds rige begynder (Matt 8,12; Luk 13,28; Joh 15,6).

Såvel frelse som fortabelse er noget, der skal fuldbyrdes efter Jesu genkomst og Guds dom over levende og døde. Guds vilje og store ønske er dog det, som Jesus udtrykker, når han siger, at han er kommet ”for at opsøge og frelse det fortabte” (Luk 19,10). Sådan som mennesket er i sig selv, er det allerede fortabt, men ikke som en endegyldig tilstand. Gennem evangeliet afsløres muligheden for, at den fortabte frelses fra at gå fortabt.

Esajas giver udtryk for det på denne måde: ”Kom, lad os gå i rette med hinanden, siger

Walder Hartmann
Seniormedarbejder
v. Adventistkirken
Danmark

Herren. Er jeres synder som skarlagan kan de blive hvide som sne; er de røde som purpur, kan de blive som uld” (Es 1, 18). Dette er Guds genoprettende retfærdighed i funktion.

KAN GUD SÅ IKKE FRELSE ALLE?

Guds opfordring til at tale ud med ham, gælder naturligvis alle, for Gud vil i bund og grund at alle mennesker skal blive frelst, men det betyder ikke, at alle automatisk bliver det. Det står imidlertid klart, at den vej til frelse, som Gud har åbnet ved troen på Jesus Kristus, gælder for alle mennesker.

Paulus understreger: ”Det er godt og værdsat hos Gud, vor frelser som vil, at alle mennesker skal frelses og komme til erkendelse af sandheden. For der er én Gud og én formidler mellem Gud og mennesker, mennesket Kristus Jesus, som gav sig selv som løsesum for alle – det var vidnesbyrdet, da tiden var inde. For det vidnesbyrd blev jeg indsat som forkynder og apostel – jeg taler sandhed, jeg lyver ikke –” (1 Tim 2,4-6). Guds vilje til at frelse realiseres altså ved, at flest mulige får evangeliet at høre og tager imod det.

Gaven blev altså til, da Jesus døde og opstod for os. ”Derved tog han skraldet for menneskehedens skyld. Og nu tilbyder Gud, at vi kan få del i denne retfærdighed ved troen på Jesus”, hævder Michael Lerche Nygaard, og så tilføjer han: ”Men Gud er også Helligånden, som overbeviser mennesker om synd og retfærdighed og dom. Uden Helligåndens indsats kan vi nemlig ikke se, at vi har brug for en helt anderledes gennemført retfærdighed end vores egen”.

Det store ved retfærdiggørelsen er, at vi ikke erklæres retfærdige på grund af vore egne kvaliteter, men af nåde og for Jesu skyld.

GUD ER RETFÆRDIG

Gud er retfærdig, siger vi. Og det er naturligvis sandt. Vi kan bare ikke se det ved at studere verden og derved komme frem til, at Gud sandelig er retfærdig. Over for Gud har et menneske altid uret. Over for Gud kan vore domme eller vores fornuft ikke bruges til noget. Gud er retfærdig, fordi han er Gud.

Gud er retfærdig. Også når han går imod vores dom og forkaster vores syn på, hvad der er godt og retfærdigt.

”Da vi nu er blevet gjort retfærdige af tro, har vi fred med Gud ved vor Herre Jesus Kristus. Ved ham har vi i troen fået adgang til den nåde, som vi står i, og vi er stolte af håbet om Guds herlighed. Og ikke alene det; vi er også stolte af vore trængsler, fordi vi ved, at trængslen skaber udholdenhed, udholdenheden fasthed, og fastheden håb. Og det håb gør ikke til skamme, for Guds kærlighed er udgydt i vore hjerter ved Helligånden, som er givet os. For mens vi endnu var svage, døde Kristus for ugudelige, da tiden var inde. Der er næppe nogen, som vil gå i døden for en retfærdig; måske vil man vove livet for en, som er god; men Gud viser sin kærlighed til os, ved at Kristus døde for os, mens vi endnu var syndere. Så meget mere skal vi, der nu er blevet gjort retfærdige i kraft af hans blod, ved ham frelses fra vreden. For mens vi endnu var hans fjender, blev vi forliget med Gud, ved at hans søn døde; så skal vi så meget mere, når vi er forliget med Gud, frelses, ved at han lever. Og ikke alene det, vi har også vores stolthed i Gud ved vor Herre Jesus Kristus; ved ham har vi nu fået forligelsen” (Rom 5,1-11).

Sytten kujoner

børnehistorie af Arthur S. Maxwell

Brian sank forpustet om i en stol. Han så ud, som om han var skræmt fra vid og sans.

I det samme øjeblik kom hans far også ind. "Hvad er der i vejen, Brian?"

"Åh, ikke noget."

"Vist er der så. Det kan jeg jo se på dit ansigt. Hvad er der sket?"

"Tja," svarede Brian og flyttede forlegent på sig. "Forstår du, vi spillede fodbold henne på pladsen ved siden af fru Olsens hus. Du kender vist stedet."

"Ja, det kender jeg udmærket godt," svarede Brians far. "Der legede mine kammerater og jeg så tit, da vi var børn."

"Ja, og så skete der altså det, at bolden..." Brian gik i stå.

"Tak, så kan jeg selv tænke mig til resten. Bolden røg gennem fru Olsens vindue."

"Ja, det gjorde den desværre. Men hvordan kunne du vide det?"

"Jeg tænkte mig til det. Men sig mig lige: Hvorfor er du så bange?"

"Det er jeg heller ikke - ikke sådan rigtigt. Men fru Olsen er meget streng. Hun bliver altid rasende, når der sker den slags ting."

"Men hvad gjorde du og dine kammerater bagefter? Altså, da I havde knaldet ruden."

"Vi løb vores vej."

"Løb jeres vej?"

"Ja."

"Hvor mange var I?"

"Sytten."

"Vil du virkelig fortælle mig, at I alle sytten løb jeres vej, fordi I var bange for en gammel dame?"

"Ja, det gjorde vi." Brian hang med hovedet.

"Så kan jeg ikke sige andet, end at jeg synes, I alle sytten er nogle kujoner."

Den kritik syntes Brian ikke om, men inderst inde vidste han godt, at hans far havde ret. Alligevel gjorde han et forsøg på at undskyldte sig.

"Fru Olsen kan nu være frygtelig ubehagelig."

"Det kommer ikke sagen ved. I burde have haft mod nok til at fortælle hende, at I havde slået hendes rude itu, og I burde selvfølgelig have tilbudt erstatning. Det ville jo kun have kostet hver af jer en bagatel, hvis I havde delt udgiften. Men hvem var det for resten, som slog ruden itu?"

Brian betænkte sig lidt. "Æh..."

"Ud med sproget! Det kan jo ikke være værre for alle sytten, vel?"

"Nej, det er klart."

"Hvem var det så?"

"Det var mig," mumlede Brian slukøret.

"Det tænkte jeg nok, men jeg ville gerne give dig chancen for selv at indrømme det. Og nu må du - uanset hvad dine kammerater gør eller ikke gør - straks gå hen til fru Olsen, give hende en undskyldning og spørge, hvor meget du skal betale i erstatning."

"Det tør jeg ikke!" udbrød Brian skrækslagent. "Hun bliver gal."

"Det bliver du nødt til. Du kan ikke være andet bekendt, og for resten får min søn ikke lov at være sådan en bangebuks, der ikke tør sige undskyld, når han har gjort noget galt. Vask dig lige lidt, så går vi."

"Går du da med?"

"Ja, jeg følger dig hen til hendes havelåge, og så går du selv op og ringer på og siger, hvad der skal siges."

"Uh," brummede Brian, idet han gik op på badeværelset for at vaske hænder.

Arthur S.
Maxwell, Børne-
bogsforfatter,
bedst kendt som
Onkel Arthur

Da han lidt efter kom ned igen, stod hans far parat, og så begav de sig af sted.

Brian var meget ilde til mode. Han følte det, som om han var på vej i fængsel.

"Behøver jeg virkelig gøre det?"

"Ja, der er ingen vej udenom. Og du vil have det bedre, når du har gjort din pligt."

Så sagde de ikke mere. Til sidst kom de til den åbne plads, hvor uheldet var sket. De kunne tydeligt se både fru Olsens hus og den smadrede rude.

"Så er vi der," sagde Brians far, da de kom til fru Olsens hvide havelåge. "Jeg venter her, mens du taler med fru Olsen. Det er meget rarer for dig at ordne den sag alene. Men jeg er i nærheden, hvis du skulle få brug for mig."

Da Brian gik op mod huset, var han overbevist om, at fru Olsen fulgte ham med blikket.

Han ringede forsigtigt på og kunne høre klokken ringe inde i huset.

Døren gik op, og der stod fru Olsen. "God-dag," sagde hun smilende. "Hvad vil du?"

"Jeg - øh - jeg ..." Brian stammede og var højtrødt i hovedet. "Øh - jeg - det var mig, der kom til at slå Deres vindue i stykker."

Brian stod og trippede, som om han ventede, at en bombe ville eksplodere.

Men det skete ikke. Derimod hørte han en venlig stemme sige: "Jeg er stolt af dig, min dreng. Jeg har fået mange ruder slået i stykker, men du er den første, der kommer til mig for at indrømme det. Du må have fået en god opdragelse, og jeg er sikker på, at du har en fantastisk far."

Nu var det faderens tur til at rødme.

"Min far står derhenne ved lågen" sagde Brian.

Nu måtte faderen træde nærmere.

"Det er en flink søn, De har," sagde fru Olsen. "Han er den mest tiltalende dreng, jeg nogen sinde har truffet. Jeg har aldrig før oplevet, at en dreng er kommet for at indrømme, at han har slået en af mine ruder itu."

"Brian og jeg vil gerne have lov at betale for at få en ny rude sat i."

"Ikke tale om!" udbrød fru Olsen. "Jeg har i forvejen måttet lade mange ruder sætte i. Og den søde dreng her skal sandelig ikke betale noget."

Brians ansigt strålede af glæde og stolthed.

Da de havde sagt farvel, sagde faderen til Brian, "Nu er du vist ikke ked af, at du fulgte mit råd, vel?"

"Nej! Jeg anede ikke, at hun var så rar. Jeg forstår ikke, at de andre drenge siger, at hun er ubehagelig."

"Det er den slags ting, som børn somme tider siger, fordi de ikke forstår bedre. Men sig mig, føler du dig ikke bedre tilpas nu, da du har gjort det, der er rigtigt?"

"Jo, jeg føler mig let som en fugl!"

Ordet

Fokus på Bibelen sandheder

TV UDSENDELSER MED STUDIEVÆRTER
FRA K-SKOLEN

11 serier, 129 programmer on-demand

ORDET er et ugentlig halvtimes TV-program på LifeStyleTV med fokus på Bibelens budskab.

Følg med i K-skolens mest populære studieserier på LifeStyleTV: www.LifeStyleTV.dk/kskolen

Studiematerialet kan bestilles gratis hos K-skolen
Tlf. 4558 7770 eller www.kskolen.dk

*TV tider**

Lørdag	kl. 18.30
Søndag	kl. 10.30
Mandag	kl. 18.30
Tirsdag	kl. 10.30

*Sender fra 10. oktober 2015

lifestyletv

SE ORDET PÅ SATELLIT-TV | INTERNET-TV | ON-DEMAND